

עמ"ת 39883/12/16 - מדינת ישראל נגד משה עזר אלגריסי

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עמ"ת 39883-12-16 מדינת ישראל נ' אלגריסי(עציר)
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני
עוררת
נגד
משיב
החלטה

כבוד השופט ארז יקואל
מדינת ישראל
משה עזר אלגריסי (עציר)

ערר על החלטת בית משפט השלום בפתח תקווה מיום 18.12.16 במסגרת מ"ת 23413-10-16, בגדרה הורה על שחרור המשיב למעצר בית בפיקוח אמו ובת זוגו, תוך מתן שעות התאוררות והפקדת ערבויות.

רקע

1. כנגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של התפרצות לדירת מגורים, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"), גניבה, לפי סעיף 384 לחוק והונאה בכרטיס חיוב, לפי סעיף 17 לחוק כרטיסי חיוב, התשמ"ו-1986.
2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 29.9.16 או בסמוך לכך, התפרץ המשיב לבית המתלוננת, ברח' הרב קוק 10 בנתניה. נטען כי המשיב גנב מביתה כסף מזומן, שלושה כרטיסי חיוב שאחד מהם מסתיים בספרות 5748 וטלפון נייד. בסמוך לכך, ניסה המשיב למשוך כסף באמצעות כרטיסי החיוב ממכשיר כספומט הנמצא ברחוב שטמפר 17 בנתניה. המשיב ניסה לעשות כן שלוש פעמים עד שהכרטיס נחסם.
3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, עתרה העוררת למעצר המשיב עד לתום ההליכים בעניינו. בית המשפט קמא קבע כי קיימת חולשה משמעותית בחומר הראיות וכפועל יוצא, הורה על שחרור המשיב בתנאים. העוררת עררה על החלטה זו וביום 6.11.16 נקבע כי חומר הראיות שהצטבר כנגד המשיב מקים תשתית ראייתית לכאורית, שיש בה את העוצמה הנדרשת כדי להביא להרשעתו, לאחר עיבודו בכור ההיתוך הראייתי של המשפט עצמו. המשיב נעצר עד להחלטה אחרת שתיתן בתום דיון בסוגיות עילת המעצר וחלופת מעצר (ר' עמ"ת 44493-10-16 **מדינת ישראל נ' אלגריסי** (6.11.16)).
4. בתאריך 18.12.16, לאחר קבלת תסקיר שירות מבחן בעניינו של המשיב, הורה בית המשפט קמא על שחרורו לחלופת מעצר בבית אמו, בפיקוחה ובפיקוח בת זוגו. בית המשפט קמא הוסיף והורה על שעות התאוררות מדי יום בין השעות 10:00 עד 12:00. כל זאת, בהסתמך על המלצת שירות המבחן.

טענות הצדדים

5. העוררת טוענת כי יש להתערב בהחלטת בית המשפט קמא. לשיטתה, לא ניתן לתת במשיב את מידת האמון

הנדרשת לשם שחרורו בתנאים שפגיעתם בחרותו פחותה. העוררת הדגישה את עברו הפלילי של המשיב, הכולל 18 רישומים קודמים, מתוכם 17 הרשעות קודמות בגין עברות של התפרצות לדירת מגורים, הונאה בכרטיס חיוב, גניבה, אלימות וסמים. עוד הדגישה העוררת, כי המשיב ביצע את העבירות המיוחסות לו, לכאורה, בה בעת ששני מאסרים מותנים מרחפים על ראשו.

העוררת הוסיפה וטענה, כי אין לייחס משקל גבוה להמלצות שירות המבחן, בהינתן שתכנון של התסקיר הושתת, בעיקרו, על הדברים שמסר המשיב לקצינת המבחן, שלא נבדקו באופן אובייקטיבי. כך מפנה העוררת לעובדה שלא נערכו למשיב בדיקות צריכת סמים, לא נבחנה תעסוקתו של כדבריו ואף לא נבדק אם אכן קיבל טיפול בתחיליפי סם בידיעתה של עובדת סוציאלית. עוד הובהר, כי שירות המבחן כלל לא נועד עם העובדת הסוציאלית על מנת להתרשם מקיומו של טיפול בצריכת הסמים של המשיב. כן הודגש, כי תסקיר שירות המבחן מסתמך בין היתר על כך שמדובר בתיק היחיד התלוי ועומד כנגד המשיב, אלא שגיליון הרישום הפלילי שלו מלמד כי תלויים ועומדים כנגדו שני תיקים נוספים. האחד, כתב אישום בגין עבירות התפרצות לבית מגורים וגניבה מיום 8.10.11, הקבוע ליום 29.1.17. השני, תיק חקירה שהועבר לבחינת תביעות, בגין עבירת התפרצות לדירת מגורים מתאריך 23.8.16.

הובהר כי שירות המבחן התחשב בכך שבמהלך העת האחרונה לא נפתחו כנגד המשיב תיקים נוספים. העוררת סבורה כי התרשמות זו שגויה, שכן המשיב שוחרר ממעצר בתאריך 2.11.15 וכתב האישום הנוכחי מייחס לו מעורבות בעבירות מיום 29.9.16.

העוררת בעמדה כי אין לקבל את התרשמותו של שירות המבחן מהמפקחות שהוצעו בעניין המשיב. העוררת הטעימה כי אמו של המשיב לא נמצאה כדמות מכוונת ומציבת גבול עבורו בשנים הקודמות. שירות המבחן הבהיר את השינוי בגישתו כלפי האם, בכך שהמשיב מצוי בהליך חיובי שכאמור, התרשמות זו מבוססת אך ורק על הדברים שמסר בפגישתו עם קצינת המבחן. כן סבורה העוררת כי אין לקבל את התרשמות שירות המבחן בנוגע לבת זוג המשיב, שכן מדבריה עולה כי היא מבטאת אמון בגרסתו לפיה לא נטל חלק בעבירות המיוחסות לו ומשכך, יש להטיל ספק באפקטיביות הפיקוח על ידה.

העוררת הפנתה לאסמכתאות בתימוכין בטענותיה.

6. המשיב, מנגד, טען כי אין להתערב בהחלטת בית המשפט. ב"כ המשיב ציין כי האסמכתאות אליהן הפנתה העוררת אינן רלוונטיות לאור השונות האינהרנטית שבנסיבות המקרים. בתימוכין באסמכתאות, נטען כי יש ליישם בעניינו של המשיב את ההלכה שלפיה גם במקרים החמורים, חובה על בית המשפט לתור אחר אמצעים שפגיעתם בחרותו פחותה. הודגש כי עילת המעצר בעניינו של המשיב איננה סטטוטורית, שעה שמדובר בעבירות רכוש ובמקרים שכאלו, ראוי לבכר אמצעים שפגיעתם בחרות המשיב פחותה וביתר שאת ולייחס משקל גבוה להתרשמותו של שירות המבחן. עוד הודגש, כי המשיב מוכר לשירות המבחן ושעה שתסקיר שירות המבחן ממליץ על שחרורו, אין מקום לשלול ממנו את מידת האמון המתבקשת, הנתמכת על ידי שירות המבחן. הסנגור הוסיף וטען, כי העונש המותנה שריחף על ראש המשיב במועדים המוזכרים בכתב האישום, מקורו בעבירה שבוצעה בשנת 2011 ולכן אין לייחס לכך את מידת החומרה הנטענת על ידי העוררת.

דין והכרעה

7. לאחר שעיינתי בנימוקי הערר ובהחלטת בית המשפט קמא ולאחר ששמעתי את טענות הצדדים בדיון שהתקיים לפניי והתרשמתי ממכלול נסיבות העניין - הגעתי לכלל מסקנה כי יש לקבל הערר. שוכנעתי כי קיים

קושי של ממש לייחס למשיב את מידת האמון המתבקשת, המהווה תנאי סף להוראה על שחרורו בתנאים מגבילים. אני סבור כי נסיבות המעשה והעושה בעניינו של המשיב, מלמדות כי הוא אינו מורתע מרשויות החוק, מהוראות הדין ומהעונשים המותנים המרחפים מעל ראשו. שוכנעתי כי אין מי שיתקע כף לידי ויבטיח כי המשיב לא ישוב לבצע עבירות נוספות ויפגע ברכושו של הציבור ובביטחונו, ככל שישוחרר ממעצרו.

8. וביתר פירוט; אשר לעילת המעצר, אכן, בעבירות רכוש לא נקבעה עילת מעצר סטטוטורית ועבירות מסוג זה אינן מקימות חזקת מסוכנות, בהכרח. אכן, אין עסקינן בעבירות רכוש שבוצעו, לכאורה, באורח שיטתי, בהיקף ניכר, בהתארגנות של מספר עבריינים ותוך שימוש באמצעים מיוחדים ומתוחכמים (ר' בש"פ 5431/98 **פרנקל נ' מדינת ישראל** (18.9.98)). אולם, עבירות רכוש כפי שמיוחסות למשיב עלולות, לפי מהותן ונסיבות ביצוען, להקים עילת מעצר בגין מסוכנות. נאשם בעבירות רכוש, כמשיב עצמו, יהווה סכנה מוכחת לציבור ולרכושו כאשר הוא אינו מורתע ממאסר ואינו סר ממעשים פלילים לאחר הרשעות קודמות, או בשילוב עם עבירות סמים (ר' בש"פ 6977/06 **מלכה נ' מדינת ישראל** (5.9.06); בש"פ 6354/06 **קסטיאל נ' מדינת ישראל** (13.8.06); בש"פ 2666/06 **בן חמו נ' מדינת ישראל** (4.4.06); בש"פ 1514/02 **אבו רקייק נ' מדינת ישראל** (27.2.02); בש"פ 6996/03 **נור נ' מדינת ישראל** (17.8.03)).

9. אשר לחלופת מעצר, כידוע, בית המשפט אך מחויב לבחון אפשרות להעדרת אמצעים שפגיעתם בחירות הנאשם פחותה. אין המדובר בחובה לבכר חלופת מעצר. בחינה זו טעונה בדיקה דו-שלבית. בשלב הראשון, בוחן בית המשפט האם ניתן להשיג את תכלית המעצר, בנסיבותיו הספציפיות של הנאשם, בדרך של חלופת מעצר. השיקולים העיקריים בשלב זה, כוללים, בין היתר, עבר פלילי ומהותו, מספר האישומים ונסיבותיהם, התרשמות שירות המבחן והאם ניתן לתת אמון בנאשם. רק אם צלח הנאשם את השלב הראשון, פונה בית המשפט לשלב השני, בו נבחנות חלופות מעצר קונקרטיות ומידת הגשמתן את תכלית המעצר (ר' בש"פ 3002/06 **סעאידה נ' מדינת ישראל** (17.4.2006); בש"פ 11053/05 **אל אסד נ' מדינת ישראל** (19.12.05); בש"פ 5887/10 **מדינת ישראל נ' אחמידי** (16.8.2010); בש"פ 1911/11 **רוזה נ' מדינת ישראל** (22.3.2011)).

10. בגדר אותו שלב ראשון, שאלת השחרור לחלופת מעצר קשורה בחוזקה ליכולתו של בית המשפט ליתן בנאשם אמון. על כך נקבע כי:

"שאלת השחרור לחלופת מעצר תלויה, במידה מרובה, ביכולת ליתן בנאשם אמון. זו מוסקת, בין היתר, מעברו של הנאשם, מהתנהגותו של הנאשם במהלך האירועים נושא כתב האישום ולאחריהם; ומנסיבותיו הפרטניות של המקרה המובא לפתחו של בית המשפט (ראו: בש"פ 2737/10 שטרית נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 15.4.10); בש"פ 1352/07 פאחל נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 22.2.07)" (ר' בש"פ 352/11 **איאסי ברי נ' מדינת ישראל** (25.1.2011)).

עוד נקבע לעניין זה, כי:

"בבסיסו, שחרור בערובה הוא מעין חוזה אמון בין המשוחרר לבין בית המשפט. המשוחרר מתחייב לכך שיעמוד בתנאים ובית המשפט, בהנחה שהוא נותן בו אמון- מורה על שחרורו. כל האמצעים הנוספים, יהיו אלו מפקחים בשר ודם או איזוק אלקטרוני, אינם אלא חישובים שנועדו

להבטיח את קיומו של החוזה, אולם אינם יכולים להוות את בסיסו" (ר' בש"פ 9854/06 עאטיאס נ' מדינת ישראל (13.12.2006)).

11. לאור נסיבותיו החריגות של המקרה דנן, הכוללות את עברו הפלילי המכביד של המשיב, את העובדה כי העבירות המיוחסות לו בוצעו, לכאורה, כעשרה חודשים בלבד לאחר ששחרר ממאסר שריצה בגין עבירות דומות ובזמן שעונשים מותנים מרחפים מעל ראשו, סבורני כי קיים קושי של ממש לתת בו את מידת האמון הנדרשת לשם קביעת תנאים שפגיעתם בחירותו פחותה.

למשיב עבר פלילי מכביד, הכולל 18 הרשעות שהאחרונה מיום 10.2.15 ובה הורשע בעבירות של גניבה, התפרצות למקום מגורים לביצוע עבירה, היזק לרכוש והחזקת סמים לשימוש עצמי. המשיב ריצה עונש מאסר בגין עבירה זו ונדון, בין היתר, ל- 10 חודשי מאסר על תנאי. עברו הפלילי של המשיב, מלמד, לכשעצמו, כי אין מדובר במעידה חד-פעמית מטעמו, כי אם בנורמה של אי ציות לחוק והעדר מורא מפני רשויות החוק.

12. לא התעלמתי מעמדת שירות המבחן בתסקירו המשלים מיום 14.12.16, שבו ציין את התרשמותו החיובית מהמפקחים הנוספים שהוצעו בעניינו של המשיב ולכן המליץ על שחרורו למעצר בית בפיקוחם, חרף הסיכון שבמצבו. בהיתן קושי ממשי לייחס למשיב את מידת האמון הנדרשת לשם שחרורו בתנאים מגבילים, על אף התרשמותו של שירות המבחן מדיוות חלופת המעצר שהוצעה מטעמו של המשיב, סבורני כי אין לקבל את המלצתו. למעלה מן הצורך, שכן מדובר בדיון בשלב השני בבחינה הדו-שלבית הנזכרת, כשאת השלב הראשון המשיב לא צלח, התרשמתי מקיומו של קושי לאמץ את המלצות שירות המבחן וסבורני כי חלופת המעצר שהוצעה, רוויה בקשיים. ראשית, אני מקבל את טענת העוררת לפיה הדברים שמסר המשיב על ההטבה שבמצבו והפסקת צריכת הסמים, אינה מהווה אינדיקציה איתנה די הצורך לשם הפרכת המסוכנות הנשקפת ממנו. אני סבור שלאור עברו הפלילי של המשיב, ביצוע העבירות המיוחסות לו, לכאורה, בתוך עשרה חודשים בלבד ממועד שחרורו ממאסר ובה בעת שעונש מאסר מותנה מרחף מעל ראשו, מצדיקים הדרשות לאינדיקציות נוספות, לבד מדבריו שלו. שנית, קשה לקבל את התרשמות שירות המבחן על התמתנות באורחות חייו של המשיב, הנלמדת מכך שהתיק הנוכחי הוא היחיד הפתוח כנגדו, שעה שהעבירה מושא כתב האישום מיוחסת לו בסד הזמנים הנוכחי, ושוב, כעשרה חודשים לאחר שחרורו וכאשר מאסר מותנה מרחף מעל ראשו. שלישית, התקשיתי לקבל את השינוי שחל ביחס לאפשרות לאשר את אמו של המשיב כמפקחת עבורו. שירות המבחן ציין כי לאורך השנים ניסתה האם להוות גורם תומך עבורו ובשנים הקודמות היא לא נמצאה על ידי שירות המבחן כדמות מכוונת ומציבת גבול עבורו. עם זאת, שירות המבחן ציין כי לאור התהליך החיובי שבו מצוי המשיב, חלה הפחתה במידת הסיכון הנשקפת ממנו ולכן ניתן לאשרה כמפקחת. אין בידי לקבל התרשמות זו של שירות המבחן. גם אם הייתי מקבל את התרשמותו מהפחתה במסוכנות הנשקפת מהמשיב, אינני סבור שיש בה, לגופה, כדי לשנות ממידת הסמכות והיכולת להציב גבול הנדרשת ממי שמתעתד לשמש כמפקח עבור המשיב. לא כלשכן שאין בידי לקבל את התרשמות זו של שירות המבחן, לאור התרשמותי מכך שלא חל פחות במסוכנות הנשקפת מהמשיב.

13. אינני מקבל את טענת הסנגור לפיה היה על בית המשפט להתייחס לחלופת המעצר כבר במועד מתן ההחלטה בדבר ראיות לכאורה, מיום 6.11.16. כזכור, לצד הקביעה בדבר קיומן של ראיות לכאורה, הורה בית המשפט על המשך הדיון בסוגיית העילה והחלופה. גם בעבירות החמורות וגם משנמצאו ראיות לכאורה לעבירות המיוחסות לנאשם, מצווה בית המשפט לבחון אם ניתן להשיג את מטרות המעצר באמצעים

שפגיעתם בחרותו פחותה (ר' סעיף 21 (ב)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996). לפיכך, אין בהחלטת בית המשפט בדבר המשך הדיון בסוגיות העילה והחלופה, כדי ליצור ציפייה בלב המשיב משמע ישוחרר בוודאות לחלופת מעצר. כפי שצינתי לעיל, בחינת החלופה, לכשעצמה, טעונה בדיקה דו-שלבית ולא מצאתי כל אמירה שיש בה משום עוגן להסתמכותו או לצפייתו של המשיב משמע ישוחרר לחלופת מעצר כלשהי. למעלה מכך, גם לו הייתה נוצרת ציפייה מבוססת בלב המשיב, אינני סבור שיש בציפייה שכזו, לכשעצמה, כדי להאפיל על אינטרס ההגנה על שלום הציבור ובטחונו (השווה: בש"פ 288/11 פלוני נ' מדינת ישראל (18.1.11)).

14. לאור המקובץ, שוכנעתי כי לעת הזו, יש להעדיף את אינטרס הציבור המבקש להיות מוגן מפני המשיב, על פני האינטרס הפרטני של המשיב לחירות. לפיכך, הערר מתקבל והמשיב ייעצר עד לתום ההליכים בעניינו.

ניתנה היום, 25 דצמבר 2016, במעמד הצדדים.

ארז יקואל, שופט.